L'Olivier

Per PepMaria el dj., 28/02/2013 - 09:00

L'Olivier Fenoy és un francès que de jove va ser actor de la Comédie Française (l'elit del teatre a França). Amic d'Alain Delon, va tenir el privilegi d'acompanyar Edith Piaf en la seva agonia l'octubre de 1963. Aquesta cantant apassionada li va dir aleshores: "Olivier, tu resteras vrai" ("Olivier: seguiràs sent autèntic") .Setmanes més tard, el vespre del 18 al 19 de desembre de 1963, l'Olivier es passejava pels jardins d'un palau, on participava en una festa d'actors i actrius. Es feia fosc, i de sobte es van obrir els llums. La façana del palau, decorada acuradament, va quedar il·luminada. En aquell moment, l'Olivier va experimentar una bellesa molt gran, i va sentir que Déu es feia present a la seva vida. En els dies següents, es va sentir cridat a transmetre la Bellesa perquè la humanitat recuperi l'esperança i apagui tota forma de sofriment.Una frase de Pius X a la "Carta als artistes" (que l'Olivier portava a la butxaca aquella nit de desembre) ha inspirat la seva vida, i també l'associació que va fundar, l'Office Culturel de Cluny (OCC):"La bellesa ens ha d'elevar... La funció de tot art consisteix a trencar l'espai estret i angoixant del finit en què la persona està enfonsada en tant que viu aquí baix, per obrir una espècie de finestra al seu esperit que tendeix cap a l'Infinit. Davant d'una cultura sense esperança, considereu l'art com la font d'una nova esperança. Feu somriure a la terra, en la humanitat, el reflex de la Bellesa i de la llum divines: aleshores, tot ajudant la persona a estimar tot el que hi ha de veritable, de bo, de pur, de just i d'amable, haureu contribuït en gran manera a l'obra de la Pau".Vaig conèixer l'OCC l'estiu de 1987 al nord d'Itàlia, i vaig assistir a un curs que l'Olivier donava a Nantes el juliol de 1990. Recordo amb goig aquell curs, que barrejava art, teatre i espiritualitat. Aquells dies amb la gent de l'OCC em van ajudar a clarificar el futur, a descobrir els camins que Déu em convidava a recórrer. La història de l'Olivier em porta a fer-me de nou algunes preguntes:

- Visc la vida amb autenticitat ("rester vrai")? Escolto profundament el meu cor; o bé visc en la superficialitat, responent a estereotips?
- Duc una vida prou serena com per aturar-me de tant en tant i deixar-me captivar per la bellesa, que es fa present en les situacions aparentment més irrellevants?
- En quines ocasions procuro "trencar l'espai estret i angoixant... en què estic enfonsat, per obrir una finestra a l'Infinit"?
- Quines són les fonts de la meva esperança? En quines ocasions faig somriure a la terra la Bellesa i la llum?
- En quins moments del dia estic "ajudant les persones a estimar tot el que hi ha de veritable, de bo, de pur, d'amable" per a construir la Pau?